

Capitolul 3. MESAJUL DESPRE ÎMPĂRĂȚIA CERULUI

»Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape« (Matei 3, 2; 4, 17)

I. Mesagerul

Ioan Botezătorul predica în pustia Iudeii, la Iordan, botezul pocăinței spre iertarea păcatelor (Marcu 1, 4). El era »Ilie« (Maleahi 4, 5; Luca 1, 17), »cel ce pregătea drumul« (Isaia 40, 3), cel mai mare dintre toți prorocii (Matei 11, 9-10), martorul Lumii și al Mielului (Ioan 1, 7-8,29,36), mesagerul Împăratului care va veni în curând (Maleahi 3, 1; Ioan 1, 26). El era »vocea« celui care strigă în pustie, care arăta spre »Cuvântul« venit din veșnicie (Ioan 1, 1-3,14).

Tot așa spune și Ioan: »După mine vine un Om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine« (Ioan 1, 30).

Dar după ce s-a rostit cuvântul, vocea dispare, amuțește și nu mai există. Dar cuvântul rămâne; căci a fost implantat în inima ascultătorilor. Tot așa a fost și la Isus și Ioan: »Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez« (Ioan 3, 30). De îndată ce Botezătorul și-a îndeplinit misiunea, este luat; Isus însă rămâne.

II. Împăratul

Împăratul se leagă de mesajul vestitorului (Matei 4, 17, compară cu Matei 3, 2). Împărăția lui Dumnezeu era în Persoana Sa în mijlocul oamenilor. El Însuși era Împărăția prezentă în persoană. El a exprimat aceasta, învăluind și totodată dezvăluind, prin denumirea Lui Însuși de »Fiul Omului«.

1. Originea titlului de Fiu al Omului

Acest fel de a vorbi al lui Isus, întâlnit de mai mult de 80 de ori în Evanghelii, își are originea în cartea Daniel. Împărăția Mesianică, în opoziție cu natura animalelor răpitoare ale împărăției lumii – leu-vultur, urs, panteră și animale fioroase – este denumită acolo Împărăția »Fiului Omului«, aceasta înseamnă că este prima și singura împărăție din istorie, în care adevărata umanitate va domni pe pământ în sensul Sfintei Scripturi. »M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui« (Daniel 7, 13). Această prorocie cu privire la Fiul Omului din norii cerului, care ca Împăratul Mesia instaurează Împărăția, o amintește Hristos în predica Sa de pe muntele Măslinilor înaintea ucenicilor Săi (Matei 24, 30) și în jurământul dinaintea Sinedriului, ca referindu-se la Sine: »De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului« (Matei 26, 64).

2. Sensul titlului de Fiu al Omului

Prin caracterizarea de Sine ca »Fiu al Omului«, Hristos nu vrea să spună ceva cu privire la smerirea Lui, ținând cont de trecutul Lui ceresc, că El, Fiul lui Dumnezeu, a devenit acum Fiul Omului, ci, că El, ca Omul glorificat, revenind cândva pe norii cerului, va fi aducătorul Împărăției lui Dumnezeu și prin aceasta, în Persoana Sa divină se va realiza planul, prin care El, ca Om, se va așeza pe scaunul de domnie al istoriei popoarelor. Expresia »Fiul Omului« este un titlu divin al lui Mesia și al Împăratului, așa cum David, psalmistul, a spus deja despre »Fiul Omului«: »L-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele Lui« (Psalmul 8, 6; Evrei 2, 6-9). Și deoarece în titlul de Fiu al Omului este ascunsă totodată și taina filiațiunii Sale la Dumnezeu, Hristos spune în răspunsul dat

la întrebarea marelui preot, dacă El este »Fiul lui Dumnezeu« (Matei 26, 63): »De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului«.

Mereu se întâlnește această denumire a Împăratului lui Dumnezeu cu privire la titlul Fiului Omului. »Fiul Omului are să vină în slava Tatălui Său« (Matei 16, 27), »cu mare putere și slavă«. Venirea »Fiului Omului« va fi »cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus« (Matei 24, 27) ...

Bineînțeles, este o denumire ascunsă a lui Dumnezeu și a Împăratului (Ioan 12, 16,34); căci la prima Sa apariție Hristos a vrut să fie recunoscut ca Împărat al lui Dumnezeu numai de cei care au credință. De aceea și multele Lui interdicții de a fi făcut cunoscut ca Mesia. El S-a făcut cunoscut mulțimii ca Mesia scurt înainte de moartea Lui pe cruce, și atunci numai sub forma unei acțiuni simbolice, intrarea Lui în Ierusalim (Luca 19, 29-40; Zaharia 9, 9). Numai în cercul alor Săi S-a făcut cunoscut chiar de la început, și apoi cu tot mai multă claritate, că El este Mesia (Ioan 1, 41,49; 4, 25), până când în cele din urmă apostolul „de piatră”, luminat de descoperirea Tatălui, a rostit mărturisirea victorioasă: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu« (Matei 11, 16).

III. Împărăția

1. Expresia »Împărăția cerurilor«

Iudeii au vorbit despre împărăția cerurilor înainte de Ioan Botezătorul. Ei au numit-o „Malekut Schamajin” (»Împărăția cerurilor«) și prin aceasta înțelegeau pur și simplu domnia lui Dumnezeu peste toate creaturile, în mod deosebit domnia lui Dumnezeu peste Israel și mai ales Împărăția de slavă a lui Mesia din final. „Când Israel a primit la Sinai Cartea Legii, odată cu Legea a preluat și împărăția cerurilor” (Talmud). „Împărăția cerurilor se va arăta pe muntele Sionului”. Dacă Împărăția lui Dumnezeu este numită aici »Împărăția cerurilor«, aceasta are justificarea ei, căci iudeii, din respect pentru numele sfânt al lui Dumnezeu au parafrazat acest Nume cu expresii ca: „Înălțime, Nume, putere, cer”. Deci Ioan Botezătorul și Hristos nu au fost primii care au vorbit despre »Împărăția cerurilor«. Ei s-au folosit de felul de vorbire al Vechiului Testament și al iudaismului, dându-i un conținut nou.

2. Formele de prezentare ale Împărăției cerurilor

Proclamarea și instaurarea acestei domnii împărătești a lui Dumnezeu au fost ținta lucrării lui Hristos: proclamarea prin funcția profetică, realizarea prin funcția preotească, conducerea prin funcția de împărat. Vestirea Împărăției cerurilor a fost de aceea tema mesajului Său pământesc, și toate pildele Lui sunt pilde ale Împărăției cerurilor, chiar și acelea în care cuvintele »împărăția cerurilor« nu se întâlnesc explicit. »Împărăția cerului« nu este simplu „a cerului”, »Împărăția cerească« (compară cu 2 Timotei 4, 18), și nici Împărăția viitoare a lui Mesia (Apocalipsa 20, 4) sau Adunarea (Biserica) din timpul actual (compară cu Coloseni 1, 13; Romani 14, 17), ci pur și simplu domnia lui Dumnezeu la modul cel mai general, așa cum ea, venind din cer, pe calea mântuirii, instaurată pe pământul vechi și continuată în veșnicie pe pământul nou. Împăratul a mărturisit despre toate perioadele și despre toate formele de manifestare ale acestei împărății:

- Despre împărăția lui Israel, împărăția pregătitoare a mântuirii în Vechiul Testament, care »va fi luată« de la actualii posesori, iudeii (Matei 21, 43),

- Despre Împărăția în Hristos, Împărăția prezentă în propria Lui persoană, așa cum a fost ea în Persoana și minunile (Luca 11, 20) Împăratului întrupat în mijlocul lui Israel,

- Despre împărăția în Adunare (compară cu Coloseni 1, 13; Romani 14, 17), despre împărăția ascunsă în timpul de acum, așa cum ea la timpul ei »s-a apropiat«, și va dura pe toată perioada existenței Adunării pe pământ, »ascunsă« (Matei 13, 11), și până »la sfârșitul veacurilor«,

- Despre Împărăția finală, Împărăția de slavă mesianică a prorociei, așa cum a apărut odinioară »cu putere« și care va fi dată de Tatăl »turmei mici« (Luca 12, 32) – care va avea voie »să intre« în ea – ca »răsplată« și ca »moștenire« (Matei 8, 11).

3. Evanghelia Împărăției

Toate acestea aparțin »Evangheliei Împărăției« (Marcu 1, 14). Este tema de bază a mesajului lui Hristos. Ea vorbește când despre Împărăția actuală, când de Împărăția care se apropie, când de Împărăția de departe, sau de Împărăția cea mai îndepărtată. De aceea întâlnim la Domnul denumirea predominantă de »Împărăția cerurilor« pentru »Împărăția lui Dumnezeu«. Împărăția lui Dumnezeu este tocmai de aceea »Împărăția cerului«, deoarece, după originea ei, vine din cer, după caracterul ei, poartă cerul în ea însăși, și în ceea ce privește punctul ei central, are pe Domnul ca Împărat, prin care cerul devine cu adevărat „cer” (Psalmul 73, 25).

Este însă totdeauna Împărăția care vine din cer și din veșnicie, și pe parcursul timpurilor se varsă iarăși în veșnicie în Dumnezeu. Această Evanghelie (Galateni 1, 6-9) este însă:

»Evanghelia lui Dumnezeu« - căci originea ei este Dumnezeu (Romani 1, 1; 2 Corinteni 11, 7),

»Evanghelia lui Hristos« - căci Hristos este mijlocitorul ei (Romani 15, 19; Galateni 1, 7),

»Evanghelia Harului« - căci harul este sufletul ei (Faptele Apostolilor 20, 24)

»Evanghelia mântuirii« - căci mântuirea este darul ei (Efeseni 1, 13),

»Evanghelia Împărăției« - căci țelul final al ei este Împărăția lui Dumnezeu (Matei 6, 10)

»Împărăția slavei« - căci slava este efectul ei final (1 Timotei 1, 11).

Și apostolul Pavel vorbește despre sine și colaboratorii lui »evanghelia mea« (Romani 16, 25) sau »evanghelia noastră« (2 Corinteni 4, 3) – căci ei erau mesagerii (Galateni 1, 11).

IV. Calea spre Împărăție

Drumul spre cunună a mers pe la cruce. După ce Împăratul a pus mai întâi rezultatul lucrării Sale, Împărăția, în centrul mesajului Său, a lăsat după aceea să treacă pe prim plan mijlocul atingerii acestei ținte – suferința.

A vorbit despre realitatea morții Lui, prin luarea Mirelui de la ei, despre paharul, care trebuia băut, și despre botezarea cu botezul suferinței (Matei 20, 22).

A vorbit despre necesitatea morții Lui, despre acel »trebuie« divin, cu privire la înălțarea Lui, asemenea șarpelui în pustie (Ioan 3, 14) și despre moartea Lui, asemenea grăuntelui de grâu, pentru ca prin aducerea roadei să fie glorificat (Matei 12, 23).

El a vorbit despre moartea Lui de bună voie: »nimeni nu mi-o ia (viața) cu forța, ci o dau Eu de la Mine« (Ioan 10, 18) și

El a vorbit despre însemnătatea morții Sale, ca fundament pentru mântuirea universal valabilă (Ioan 12, 32), prin moartea suplinitoare (Matei 20, 28) pentru păcătoșii pierduți, în scopul instaurării unui legământ nou, prin iertarea păcatelor, și ca fundament al sfințirii practice printr-o ucenicie adevărată în lepădarea de sine și purtarea crucii (Matei 10, 38; Ioan 12, 24-26).

Și în toate acestea El a privit moartea Sa în contextul învierii și înălțării Lui (Ioan 10, 17). Aceasta o dovedesc cuvintele Lui cu privire la dărâmarea Templului (Ioan 2, 18-20), semnul lui Iona, Piatra din capul unghiului și grăuntele de grâu (Ioan 12, 23). Și pe acest fundament al

învierii, în dăruirea vieții Lui celor care vor crede, El a văzut singura posibilitate ca păcătoșii să aibă parte de rezultatele lucrării Sale; de aceea cuvintele Sale cu privire la a mânca carnea Lui și a bea sângele Lui, fără de care nimeni nu are viața în sine însuși (Ioan 6, 53). »Și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care Îl voi da pentru viața lumii (Ioan 6, 51,58). »Cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac.«

V. Mesajul Împărăției

Este imposibil să descrie complet caracterul moral al mesajului Împărăției cerurilor. »Lumea nu ar cuprinde cărțile« (Ioan 21, 25). Mesajul Împărăției este

1. Absolut sfânt în autoritatea lui. »Căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor« (Matei 7, 29), confirmat prin semne și minuni (Ioan 5, 36; Evrei 2, 4). Cuvintele Lui erau fapte. Faptele Lui erau minuni, și El însuși era Domnul vieții, cu autoritate divină (Faptele Apostolilor 3, 15). Mesajul Împărăției era

2. deosebit de înțelept în învățătura lui. El a caracterizat vechiul legământ ca o treaptă anterioară a noului legământ, ca dovadă a adevărului (Ioan 10, 34 și ca prorocie a mesajului Lui propriu (Luca 24, 27), deci, ceva explicativ.

El a prezentat natura în tablouri și pilde ale împărăției cerului, tot așa și viața omului și istoria (Luca 19, 22), deci: spre transfigurare.

Pe dușmanii care puneau întrebări îi reduce la tăcere cu contra întrebări (Ioan 10, 34), deci: apărare.

Ucenicilor doritori de cunoaștere le prezintă în mod deosebit tainele Sale (Matei 13, 18), deci: spre învățatură.

De aceea Dumnezeu spune: »Acesta este Fiul meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!« (Matei 17, 5).

De o deosebită importanță este aici atitudinea lui Isus față de Vechiul Testament. Pentru Hristos, »Cuvântul« viu în Persoană (Ioan 1, 14; Apocalipsa 19, 13), Cuvântul scris al Vechiului Testament este o unitate indisolubilă, un organism, este »Scriptura« (Ioan 10, 35).

În detaliu, el este pentru El:

- autoritatea, sub care El se așează (Galateni 4, 4),
- mâncarea, din care El se hrănește (Matei 4, 4),
- arma, cu care Se apără (Matei 12, 3),
- manualul, pe care El îl explică (Luca 24, 27),
- profeția, pe care El o împlinește (Ioan 5, 39).

Pe lângă toate acestea, mesajul Lui era

3. deosebit de sever în sentința lui. Omul este rău prin natura lui însuși (Matei 7, 11), un »neam preacurvar și păcătos« (Marcu 8, 38), toată neprihănirea cărnii este »o urâciune înaintea lui Dumnezeu« (Luca 16, 15).

Cu »râvnă mistuitoare« (Ioan 2, 17) luptă Hristos împotriva fariseilor, »dușmanii« Săi (Luca 19, 27), acești reprezentanți de bază ai unei religii aparente. El îi numește orbi, mincinoși și ipocriți, »hoți« (Ioan 10, 8) și ucigași (Matei 22, 7), »lupi răpitori« (Matei 8, 15) și copii ai diavolului (Ioan 8, 44).

Templul îl numește o »peșteră de tâlhari« (Marcu 11, 17), Irod este numit o »vulpe« (Luca 13, 32), mărturisitorii lui falși sunt numiți »făcători de rele« (Matei 7, 23), și toți cei care Îl resping: mai răi decât cei din Sodoma și Gomora (Matei 10, 15).

Toți aceia, care rămân așa cum sunt, sunt »pierduți« și soarta lor este »plânsul și scrâșnirea dinților«, locul lor este în »focul care nu se stinge« (Marcu 9, 44; Matei 25, 41).

Și cu toate acestea mesajul Împărăției cerurilor este totodată

4. cu nespuse de multă îndurare, în vestea lui bună. Prietenul păcătoșilor, Medicul celor bolnavi, Cel ce dă înviore celor obosiți și împovărați, Cel care binecuvântează copiii, vestind vestea bună celor săraci și făgăduind Paradisul tâlharului muritor (Luca 23, 43).

În felul acesta, Împăratul devine slujitorul robilor Lui (Marcu 10, 42-45; Luca 12, 37). Și cu toate acestea El rămâne Împăratul și cere deplină ascultare. Mesajul Lui este poruncă, da,

5. fără nicio rezervă în toate cerințele ei. El cere ascultare absolută. Mesajul Lui referitor la Împărăția cerului este cadou și poruncă, dar și misiune. Dacă a existat vreodată o împărăție care a solicitat atenție absolută, atunci aceasta este Împărăția lui Dumnezeu. Autoritate și ascultare, drept de conducere și supunere – aceasta este ordinea ei. Un Împărat absolut, o împărăție totală, o adunare totală! Orice cale de mijloc și orice lăncezeală este o urâciune pentru Împărat. Omul întreg îi aparține, cu duh, suflet și trup, luându-și crucea (Matei 16, 24) și slujindu-I numai Lui (Luca 16, 13), urându-și eul propriu (Luca 14, 26), pierzându-și viața, pentru ca s-o câștige pentru veșnicie (Ioan 12, 25): acesta este felul de gândire pe care Îl cere Împăratul. Toate acestea fiind născute din viața de sus, din conștiința descendenței regale a copiilor nobili ai seminței divine. De aceea trebuie să fiți desăvârșiți, »așa cum și Tatăl vostru este desăvârșit« (Matei 5, 48). La urmă va veni sfârșitul și împreună cu el victoria, căci mesajul Împărăției cerului este

6. mântuire până la marginile pământului, în ceea ce privește ținta lui. »Țarina este lumea« (Matei 13, 38). »Vestiți Evanghelia oricărei făpturi« (Marcu 16, 15). Căci »în Numele Lui, să se propovăduiască tuturor neamurilor pocăința și iertarea păcatelor« (Luca 24, 47), »în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului« (Faptele Apostolilor 1, 8). Și când după aceea va apărea Împăratul, Împărăția Lui va deveni vizibilă. Cei binecuvântați ai Tatălui vor moșteni domnia, iar cei neprihăniți vor străluci veșnic ca soarele (Matei 13, 43). Aceasta este speranța mesajului Împărăției cerului.

VI. Ascultătorii

Toate aceste cuvinte au fost rostite pe terenul iudaic. În timpul zilelor Sale pământești, Domnul a fost într-adevăr »un Slujitor al circumciziei« (Romani 15, 8), în ceea ce privește Persoana Sa, »sub Lege« (Galateni 4, 4). »Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel« (Matei 15, 24).

Toți cei cărora S-a adresat în predica de pe munte (Matei 5-7), predica de pe mare (Matei 13), mesajul de pe Muntele măslinilor (Matei 24 și 25) și toate pildele, au fost în primul rând fiii poporului Israel. Abia după ce prin cruce a surpat »zidul de la mijloc« al îngrădirii (Efeseni 2, 13-16) și a deschis Împărăția cerului și pentru neamuri, la întoarcerea la Dumnezeu a lui Corneliu (Faptele Apostolilor 10), națiunile au primit dreptul să se folosească de învățătura Evangheliei în același fel ca și iudeii (Ioan 12, 32). Abia după aceste două evenimente care au avut loc după încheierea vieții pe pământ a lui Isus, s-a deschis ușa pentru cei ce nu sunt dintre israeliți să intre în sala de cursuri a Domnului.

Acum nu mai este »nici o deosebire« (Faptele Apostolilor 15, 8-9); căci ambii au parte de »aceeași mântuire« (Faptele Apostolilor 28, 38; 11, 17). Nu există două Evanghelii – o evanghelie creștină pentru iudei și o evanghelie creștină pentru națiuni -, ci numai o Evanghelie și o Adunare sau Biserică (Galateni 1, 6-9; Efeseni 2, 11-22; 3, 6). »Începutul« vestirii »mântuirii« în perioada de timp a Adunării a fost făcut de Isus Însuși în timpul vieții lui pe pământ (Evrei 2, 3). »Mântuirea« și »salvarea« este deci antetul inspirat al mesajului pământesc

adus de Domnul. Și dacă apostolul Pavel numește evanghelia »sa«, în contrast cu »litera« și »moartea« Legii, ca fiind »duh« și »viață« - »duhul« „dă viață” – 2 Corinteni 3, 6 -, caracterul cuvintelor lui Isus este pe aceeași linie a epocii: »Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt Duh și viață« (Ioan 6, 63).

Timpul Evangheliilor este o perioadă de trecere. Întinderea, mărimea și deseori forma de prezentare a mesajului referitor la Împărăția cerurilor a fost în timpul Vechiului Testament limitat național; dar duhul și ființa lor erau libertatea Noului Testament. Perioadele de timp ale Legii și ale Harului nu sunt despărțite strict printr-un singur eveniment, ci este o tranziție, asemenea culorilor curcubeului, începând cu vestirea nașterii celui care va pregăti calea și terminând cu deschiderea Împărăției cerului pentru națiuni, prin Petru în Cezareea și prin apariția și descoperirile apostolului Pavel (Efeseni 2 și 3). Abia din acel moment a început perioada harului în toată plinătatea ei.